

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 188/2017-48

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Meszárosa prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti STAVOZEMIX, s. r. o., Mäsiarska 60, Košice, zastúpenej advokátom Mgr. Zdenkom Nováčekom, Brančská 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 55/2014 z 27. augusta 2015, za účasti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti STAVOZEMIX, s. r. o., podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 55/2014 z 27. augusta 2015 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 55/2014 z 27. augusta 2015 z r u š u j e a v e c v r a c i a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky j e p o v i n n ý obchodnej spoločnosti STAVOZEMIX, s. r. o., Mäsiarska 60, Košice, uhradiť trovy konania v sume 296,44 € (slovom dvestodevät'desiatšesť eur a štyridsaťštyri centov) na účet jej právneho zástupcu Mgr. Zdenka Nováčka, Brančská 7, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. decembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti STAVOZEMIX, s. r. o., Mäsiarska 60, Košice (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 55/2014 z 27. augusta 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou Okresnému súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEX (ďalej len „rozhodcovský súd“) sp. zn. i2877.3891 z 22. decembra 2011 (ďalej aj „rozhodcovský rozsudok“), ktorým bol zaviazaný zaplatiť obchodnej spoločnosti [REDACTED], sumu 189 660,53 € s príslušenstvom.

Okresný súd vo veci rozhodol uznesením č. k. 17 Cb 36/2012-216 z 29. apríla 2013 tak, že konanie zastavil vzhľadom na záver, že sťažovateľ podal žalobu len proti rozhodcovskému súdu, a nie aj proti [REDAKOVANÉ], pričom rozhodcovský súd nemá právnu subjektivitu, preto žalobu nebolo možné opraviť a ani prerokovať.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 14 Cob 148/2013 z 28. novembra 2013 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Krajský súd pripustil dovolanie proti svojmu uzneseniu podľa § 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho zamietol.

Sťažovateľ namieta, že konajúce súdy

- pri posudzovaní náležitostí žaloby povýšili procesnú obyčaj nad ustanovenia zákona (§ 43 OSP),

- v rozpore s judikatúrou ústavného súdu a Ústavného súdu Českej republiky nepriznali právnu subjektivitu rozhodcovskému súdu,

- ho neoboznámili s „*podaniami odporcov*“.

V súvislosti s prvou námietkou sťažovateľ poukazuje na to, že žalobu podával 25. januára 2012, t. j. v čase, keď § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) nedefinoval, voči komu sa má žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku podávať. V uvedenom čase túto otázku riešila len súdna prax. K zmene uvedeného ustanovenia došlo zákonom č. 336/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Z uvedeného dôvodu *«sťažovateľ svojou žalobou napadol len rozhodcovský rozsudok ako taký bez toho, aby v zmysle § 90 OSP vo svojej žalobe žalovaného vôbec zadefinoval... t. j. nikde v záhlaví,*

alebo aj následne v texte žaloby, sťažovateľ neoznačil pojмами „žalovaný“/„odporca“ toho, voči komu by mala smerovať jeho žaloba. Označenie Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEX s miestom rozhodcovského konania Martin tam uviedol výhradne len preto, že podľa tohto miesta sa podľa § 88 ods. 2 OSP určovala miestna príslušnosť súdu...

Napriek vyššie uvedenej absencii označenia žalovaného však podateľňa Okresného súdu Martin prijala svojvoľne nesprávny úzus, že sťažovateľ vo svojej žalobe určil za žalovaného „Stály rozhodcovský súd pri IUDEX“, v duchu čoho sa následne viedlo celé súdne konanie...

... právny poriadok SR nepozná niečo také, ako „miesto označenia žalovaného“, ktorým Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí argumentuje, keďže zákon žiadnu takúto skutočnosť neupravuje, titulom čoho sa jej ani súdy nemôžu domáhať. Táto skutočnosť preto môže byť maximálne len výsledkom „formalistického procesnej obyčaje“, ktorú však podľa sťažovateľa nemožno nikdy uplatňovať tak, aby sa tým poprelo/obmedzilo ústavné právo na poskytnutie súdnej ochrany, čo je podľa sťažovateľa presne jeho prípad, keďže sťažovateľ vo svojej žalobe Stály rozhodcovský súd pri IUDEX nikdy za jediného žalovaného neoznačil...

... konajúce súdy (sa) dopustili ústavne nekonformného výkladu jeho žaloby tým, že procesnú obyčaj uvádzania žalovaného subjektu v druhom slede svojvoľne povýšili na neexistujúce zákonné ustanovenie, v dôsledku ktorého následne odmietli poskytnúť sťažovateľovi jeho právo na súdnu ochranu v podobe vecného prejednávania jeho žaloby.

... povinnosťou súdov bolo podľa § 43 OSP vyzvať ho na opravu jeho žaloby, a to na doplnenie žalovaného (žalovaných) podľa § 90 OSP tak, aby sa tým nevyvolávali žiadne pochybnosti o ich určení...».

Sťažovateľ poukazuje na to, že v prípade „formálne totožnej“ žaloby Okresný súd Banská Bystrica vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov žaloby podľa § 43 OSP a následne pokračoval v konaní.

Podľa sťažovateľa okresný súd ho mal tiež vyzvať na odstránenie väd žaloby postupom podľa § 43 OSP. Sťažovateľ uvádza, že vo svojich ďalších podaniach označil ako žalovaného [REDACTED], a následne v podaní z 18. júna 2015

označenom ako „*Upresnenie žalobného návrhu (označenie žalovaných)*“ uviedol ako žalovaných [REDAKOVANÉ], a rozhodcovský súd, okresný súd napriek tomu konanie zastavil.

Pokiaľ ide o druhú námietku týkajúcu sa nepriznania právnej subjektivity rozhodcovskému súdu, sťažovateľ poukazuje na nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 335/2010, sp. zn. III. ÚS 162/2011 a sp. zn. III. ÚS 547/2013, v ktorých ústavný súd uviedol, že rozhodcovský súd ako taký je „*súkromnoprávnou osobou, pretože ho nemožno vzhľadom na jeho účel a charakter bez ďalšieho zaradiť k orgánom verejnej moci*“. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom o absencii právnej subjektivity rozhodcovského súdu. Podľa sťažovateľa to, že rozhodcovský súd nie je nezávislý vo svojej ekonomickej činnosti, že nie je samostatnou účtovnou jednotkou a ani daňovým subjektom, je prejavom obmedzenej právnej subjektivity v rozsahu daňových povinností voči štátu, nejde však o znaky absencie právnej subjektivity ako takej. Najmä ak „*z pohľadu § 18 a nasl. OZ (právnické osoby) a tiež judikátu R 86/2002 (definícia právnických osôb) všetky tieto skutočnosti ani žiadnymi determinantmi právnej subjektivity nie sú. Všetko bez ohľadu na to, ako dokazujú dôkazy nižšie, že Stály rozhodcovský súd pri IUDEX je v skutočnosti z titulu čl. 2 ods. 3 Pravidiel trov rozhodcovského konania vo svojej ekonomickej činnosti nezávislý.*

Sťažovateľ určite nepochybnuje ten fakt, že právny poriadok neobsahuje ustanovenie, ktoré by Stálemu rozhodcovskému súdu pri IUDEX priznávalo subjektivitu, dôsledkom čoho sa touto otázkou zaoberala až nižšie uvedená súdna prax, a to s výsledkom, že rozhodcovské súdy sú nositeľom právnej subjektivity.“.

Na podporu svojej argumentácie sťažovateľ poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Cdo 1899/2008, v ktorom uviedol, že rozhodcovský súd je právnickou osobou a má spôsobilosť byť účastníkom konania. Rovnako tak Ústavný súd Českej republiky v náleze sp. zn. Pl. ÚS 37/08 uviedol, že rozhodcovský súd je súkromnou osobou a rozhodcovský rozsudok je právnym úkonom podľa § 585 Občianskeho zákonníka. Sťažovateľ ďalej uvádza:

„Tu len z opatrnosti sťažovateľ dopĺňa, že aj Rozhodčí súd pri Hospodárskej komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, rovnako ako Stály rozhodcovský súd pri IUDEX, nebol zriadený zákonom, ale na základe zákona rozhodnutím tretej osoby...“

Právny záver konajúcich súdov v prerokúvanej veci o absencii právnej subjektivity rozhodcovského súdu vytvára takto podľa sťažovateľa odklon od citovanej judikatúry bez toho, aby tento rozpor bol náležite odôvodnený. Sťažovateľ argumentuje, že všetky vlastnosti právnickej osoby podľa § 18 Občianskeho zákonníka preukázal. Záver o právnej subjektivite rozhodcovského súdu preukazujú aj procesné úkony, ktoré rozhodcovský súd vykonal, napr. odvolanie zo 7. mája 2012, návrh na náhradu trov konania a splnomocnenie a tiež iné právne úkony, ktoré rozhodcovský súd robí, napr. uzatvára poštové zmluvy.

Sťažovateľ ďalej na podporu svojej argumentácie poukazuje na štatút rozhodcovského súdu – podľa čl. 6 ods. 4 písm. a) štatútu rozhodcovský súd zastupuje navonok predseda. Podľa čl. 2 ods. 3 *„Pravidiel trov rozhodcovského konania“* účastníci rozhodcovského konania platia poplatok na účet rozhodcovského súdu a podľa čl. 7 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 týchto pravidiel má rozhodcovský súd nárok na odmenu a nárok na náhradu hotových výdavkov. Táto skutočnosť *«podľa sťažovateľa tiež nesporne osvedčuje, že Stálemu rozhodcovskému súdu pri IUDEX plynú ako vlastné príjmy, tak mu vznikajú aj vlastné náklady (nie príjmy a náklady tretej osoby, to v pravidlách nestojí), čo všetko sú základné atribúty majetkovej spôsobilosti. V tomto kontexte sa podľa sťažovateľa ukazuje žiaľ ako zjavne nepravdivý záver dovolacieho súdu prevzatý len z vyjadrenie Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEX z 24. 4. 2014 (včas nedoručený sťažovateľovi), že Stály rozhodcovský súd pri IUDEX údajne sám svoje hospodárenie nevykonáva, keďže tento jeho záver je okrem vyššie uvedeného aj v priamom rozpore s čl. 6 bod 6 písm. d) a e) štatútu, kde dokonca sám predseda rozhodcovského súdu „vypracováva rozpočet Rozhodcovského súdu“, rovnako ako aj „vypracováva správu o hospodárení za predchádzajúci kalendárny rok“.*

Na základe vyššie uvedeného sa preto sťažovateľ objektívne nemôže stotožniť so žiaľom arbitrárnym tvrdením dovolacieho súdu, že údajne „nepreukázal žiadnym hodnoverným dôkazom a ani to zo žiadneho dôkazu a právneho predpisu nie je zrejmé“, že by Stály

rozhodcovský súd pri IUDEX nemal mať právnu subjektivitu, keďže opak je pravdou – sťažovateľ všetky vlastnosti právnických osôb u Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEX osvedčil, to sa len dovolací súd s nimi vôbec argumentačne nevyporiadal tým, že si bez akejkoľvek právnej kritiky vyplývajúcej z vyššie uvedených ustanovení bezvýhradne osvojil len tendenčné vyjadrenie Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEX z 24. 4. 2013, ktoré prvostupňový súd sťažovateľovi na vyjadrenie ani len nedoručil.».

Záver o právnej subjektivite rozhodcovského súdu podporuje aj právny názor Ústavného súdu Českej republiky v náleze sp. zn. Pl. ÚS 37/08, podľa ktorého je rozhodcovský rozsudok urovnaním podľa § 585 Občianskeho zákonníka. Podľa sťažovateľa rozhodcovský rozsudok je právnym úkonom podľa § 34 Občianskeho zákonníka, čo vyplýva „aj z jeho nasledovných znakov:

- a) v zmysle § 12 ods. 5 a § 33 ods. 1 ZoRK predstavuje prejav vôle rozhodcovského súdu,*
- b) rozhodcovský súd je subjektom súkromného, nie verejného práva, a tak musia byť posudzované aj jeho úkony (platné či neplatné),*
- c) v zmysle § 34 ZoRK má rozhodcovský rozsudok zákonom stanovenú formu,*
- d) v zmysle ZoRK ide pri rozhodcovskom rozsudku o zákonom uznaný prejav vôle,*
- e) v zmysle § 34 ods. 2 písm. f) ZoRK je obsahom rozhodcovského rozsudku záväzné narovnanie vzťahov medzi jednotlivým účastníkom konania,*
- f) v zmysle § 44 ods. 2 ZoRK je jeho hlavným následkom v prípade nedobrovoľného splnenia súdna vymáhateľnosť...*

Preto ak rozhodcovský rozsudok predstavuje právny úkon podľa § 34, tak je nevyhnutné, aby aj stály rozhodcovský súd disponoval k tomu potrebnou právnou subjektivitou podľa § 38 ods. 1 OZ...

... ak je rozhodcovský rozsudok, ako akt súkromného práva, zo zákona záväzný, tak je podľa § 38 ods. 1 OZ zase nevyhnutné aj to, aby rozhodcovský súd, ktorý tento rozsudok ako akt súkromného práva vydal, disponoval tiež k tomu potrebnou právnou subjektivitou... Rovnaké platí aj vo vzťahu k poplatkovým povinnostiam voči rozhodcovským súdom, kde ak by tieto súdy nemali právnu subjektivitu, tak by si ich ani nemohli vymáhať či uplatňovať...“.

Napokon sťažovateľ poukazuje na to, že konajúce súdy porušili aj princíp rovnosti zbraní a zásadu kontradiktórnosti konania, keďže mu okresný súd nedoručil vyjadrenie rozhodcovského súdu z 24. apríla 2013. Toto vyjadrenie si okresný súd sám vyžiadal a bolo aj „argumentačným základom pre zastavenie konania“. Toto vyjadrenie teda malo podstatný charakter, preto ho okresný súd mal doručiť sťažovateľovi, aby mal možnosť sa s ním oboznámiť a zaujať k nemu stanovisko.

Podľa sťažovateľa uvedené vyjadrenie rozhodcovského súdu je dôkazným prostriedkom, ktoré sa tak malo zákonom predpísaným spôsobom vykonať na pojednávaní tak, aby mal sťažovateľ možnosť sa k nemu vyjadriť. Keďže okresný súd a krajský súd takto nepostupovali, porušili základné právo sťažovateľa vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ tiež tvrdí, že na «uvedenom nemôže nič zmeniť ani ten fakt, že z titulu sťažovateľovho odvolania mu predmetné „Vyjadrenie z 24. 4. 2013“ bolo doručené až zo strany odvolacieho súdu dňa 4. 11. 2013, čím odvolací súd podstatný charakter tohto vyjadrenia uznal. Táto skutočnosť nemení totiž nič na tom, že v rámci prvostupňového konania bola sťažovateľovi upretá možnosť rozhodnutie prvostupňového súdu vo svoj prospech ovplyvniť (t. j. uplatniť sťažovateľovu argumentáciu a dôkazy vyššie), kde keby sa mu to podarilo, tak sa nedá vylúčiť, že by aj odvolacie konanie mohol nabráť úplne iný smer.».

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3 Obdo/55/2014 z 27. 8. 2015 porušené boli.

... Zrušuje sa Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3 Obdo/55/2014 z 27. 8. 2015 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

(Sťažovateľovi, pozn.)... sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 296,44 €, ktorú je Najvyšší súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet jej právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní uznesením z 15. marca 2017 prijal sťažnosť podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedníčku najvyššieho súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku najvyššieho súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti. Predsedníčka najvyššieho súdu a právny zástupca sťažovateľa ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a predsedníčky najvyššieho súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od neho upustil, keďže dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predsedníčka najvyššieho súdu sa k sťažnosti vyjadrila v prípise č. k. KP 3/2017-46 Nobs 41/2017 z 22. júna 2017, v ktorom uviedla:

«Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietla v dovolacom konaní na základe prípustného dovolania odvolacím súdom, že bolo porušené jej právo na spravodlivé konanie tým, že došlo k povýšeniu procesnej obyčaje ustanovenia § 43 Občianskeho súdneho poriadku (O. s. p.). Podľa sťažovateľky mal okresný súd ho vyzvať na odstránenie väd žaloby podľa § 43 O. s. p. Podľa dovolacieho súdu je zrejmé, že konajúci súd sa s uvedenými otázkami, namietanými v sťažnosti, náležite vysporiadal. Dôvod povýšenia procesnej obyčaje ust. § 43 O. s. p. nepovažuje za adekvátny a konajúci súd sa s danou

otázkou odstránenia väd podania vysporiadal v súlade so zákonom (§ 103 O. s. p.) a dospel k názoru, že nie sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci.

Pokiaľ ide o druhú námietku, týkajúcu sa nepriznania právnej subjektivity „Stálemu rozhodcovskému súdu pri IUDEX“, v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, ako aj Ústavného súdu ČR, dovolací súd poukazuje na odôvodnenie odvolacieho súdu, ktorý sa adekvátne vysporiadal s namietanými otázkami ohľadne právnej subjektivity a vyplýva to aj z poučenia odvolacieho súdu, že konajúci súd s cieľom zabezpečiť účastníkom právo na spravodlivé rozhodnutie pripustil dovolanie, práve za účelom vyriešenia namietanej právnej otázky – nepriznanie právnej subjektivity „Stálemu rozhodcovského súdu pri IUDEX“.

Taktiež sa dovolací súd nestotožňuje s tvrdením sťažovateľky, že sa jedná o arbitrárne rozhodnutie. Senát najvyššieho súdu, ktorý vo veci sťažovateľky rozhodol zamietnutím jej dovolania, svoje závery náležite odôvodnil, rozhodnutie spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle (v tom čase platnom a účinnom) § 157 ods. 2 O. s. p. Na svojom vyslovenom právnom názore zotrváva. Skutočnosť, že účastník konania nebol v konaní úspešný, nie je dôkazom, že ide o arbitrárne, nesprávne rozhodnutie súdov.»

Sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu podal svoje stanovisko k vyjadreniu predsedníčky najvyššieho súdu v podaní zo 7. augusta 2017, v ktorom poukazuje na to, že toto vyjadrenie sa „*namiesto akejkol'vek vecnej protiargumentácie obmedzilo len na všeobecné (nekonkrétne) odmietnutie našej ústavnej sťažnosti ako takej*“. Následne právny zástupca zopakoval v podstatnom kľúčovú argumentáciu uvedenú v sťažnosti samotnej.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. IV. ÚS 77/02).

Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom.

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posudzovanie skutkových otázok. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podľa judikatúry ústavného súdu ako ústavne nesúladné (porušujúce základné práva sťažovateľa) ústavný súd hodnotí aj také rozhodnutia všeobecných súdov, v ktorých boli zákony, prípadne podzákonné právne úpravy interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti v dôsledku napr. prílišného formalizmu (IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 69/2012, IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 26/2010, III. ÚS 163/2011, podobne aj Ústavný súd Českej republiky napr. III. ÚS 150/99). Rovnako tak k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text

môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona (IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010, m. m. I. ÚS 306/2010).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, bolo úlohou ústavného súdu posúdiť námietky sťažovateľa uplatnené v sťažnosti, v ktorej argumentuje tým, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 27. augusta 2015 malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v kontexte s doterajšou judikatúrou ústavného súdu, ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva aplikovateľnou na posudzovanú vec.

V prvom rade sťažovateľ argumentuje tým, že okresný súd posúdil obsah jeho žaloby formalisticky a dospel k záveru, že žaloba smeruje proti rozhodcovskému súdu, keďže tento subjekt bol uvedený na „*mieste označenia žalovaného*“. Sťažovateľ namieta, že tento výklad je formalistický a ústavne nesúladný. Poukazuje na konkrétnu úpravu žaloby a taktiež na v tom čase platný a účinný § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, ktorý výslovne neuvádzal, že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku má byť podaná proti protistrane v rozhodcovskom konaní. Namieta, že okresný súd ho nevyzval na odstránenie väd žaloby a ani nezohľadnil jeho podanie z 18. júna 2015, ktorým upresnil žalovaných. Uvedené pochybenie okresného súdu nenapravil ani krajský súd a ani najvyšší súd.

Sťažovateľ tiež namieta, že konajúce súdy – vrátane najvyššieho súdu – nesprávne posúdili otázku právnej subjektivity rozhodcovského súdu. Právnu subjektivitu rozhodcovských súdov možno podľa sťažovateľa odvodiť z judikatúry ústavného súdu, Ústavného súdu Českej republiky a Najvyššieho súdu Českej republiky. Právna subjektivita rozhodcovského súdu vyplýva aj z toho, že tento disponuje vlastnosťami právnických osôb, a aj z toho, že rozhodcovský rozsudok je potrebné považovať za právny úkon, t. j. prejav vôle subjektu s právnou subjektivitou.

Sťažovateľ napokon namieta porušenie princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania tým, že mu okresný súd nedoručil vyjadrenie rozhodcovského súdu z 24. apríla 2013, v ktorom sa tento vyjadril k otázke svojej právnej subjektivity, pričom

Rozsudok: Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEX sp. zn. i2877.3891 z 22. 12. 2011

(vo veci rozhodcovskej žaloby podanej spoločnosťou [REDAKOVANÉ], IČO: [REDAKOVANÉ], sídlo: [REDAKOVANÉ], zap. v OR OS Bratislava I, odd. Sro, vl. č. 25422/B, o zaplatenie 189 660,53 € s príslušenstvom).“

Okresný súd v uznesení z 29. apríla 2013, riadiac sa právnym názorom krajského súdu, mal za úlohu posúdiť „*spôsobilosť označeného žalovaného byť účastníkom konania*“. Okresný súd následne skúmal procesnú spôsobilosť rozhodcovského súdu – ktorý považoval za žalovaného – a dospel k záveru, že rozhodcovský súd nemá procesnú spôsobilosť. Vychádzajúc z uvedeného nemohol rozhodovať o návrhu sťažovateľa na pristúpenie ďalšieho žalovaného ([REDAKOVANÉ], pozn.) vzhľadom na to, že „*v žalobe označený subjekt nemá právnú subjektivitu, nemôže na jeho miesto, prípadne na jeho stranu, ani pristúpiť subjekt, ktorý má právnú subjektivitu*“.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, v ktorom okrem iného namietal, že právna subjektivita rozhodcovského súdu je pre zastavenie konania irelevantná, keďže rozhodcovský súd „*nikdy nebol v tomto konaní jediným žalovaným, to len prvostupňový súd ho na začiatku konania chybné označil ako jediného žalovaného, na čo okresný súd viackrát márne upozorňoval, keďže spolu s RS od počiatku žalovali aj ďalšieho (hlavného) účastníka konania – [REDAKOVANÉ]*...“. Sťažovateľ tiež namieta, že okresný súd opomenul postup podľa § 43 OSP, «*keď za žalovaného arbitrárne považoval len RS, ktorého „sme však za jediného žalovaného nikdy a nikde neoznačili (nikde v našej žalobe nie je uvedené, že RS je jediným žalovaným subjektom, a ani to, že je vôbec žalovaným)“*».

Krajský súd uznesením z 28. novembra 2013 uznesenie okresného súdu potvrdil. V relevantnej časti odôvodnenia krajský súd podrobne opísal záhlavie žaloby a uviedol, že subjekt «*voči komu sa žalobca domáhal rozhodnutia, žalobca konkrétne neoznačil označením „žalovaný“... Z uvedeného (opisu záhlavia žaloby, pozn.) je teda zrejmé, že žalobca svoj nárok uplatnil voči subjektu, ktorý označil ako „Stály rozhodcovský súd*

pri IUDEX, Pavla Mudroňa 43, P. O. BOX 175, 036 01 Martin.“». Okresný súd zároveň pripustil dovolanie proti svojmu uzneseniu na otázku týkajúcu sa právnej subjektivity rozhodcovského súdu.

Vychádzajúc z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, sťažovateľ v dovolaní proti uzneseniu krajského súdu argumentoval tým, že žaloba „od počiatku konania“ smerovala aj proti [REDAKOVANÉ], s čím sa konajúce súdy nevysporiadali a odňali mu tým možnosť konať pred súdom. Správnym postupom konajúcich súdov mala byť „výzva v zmysle ustanovenia § 43 ods. 1 O. s. p. a to konkrétne výzva na opravu, čo do konkrétneho vymedzenia nezrozumiteľného okruhu žalovaných patrí... žalobca žiadneho žalovaného v svojej žalobe neoznačil.“.

Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení vysporiadal s otázkou zásadného právneho významu podľa § 239 ods. 2 písm. a) OSP týkajúcou sa právnej subjektivity rozhodcovského súdu. K námietke sťažovateľa, že mu postupom konajúcich súdov bola odňatá možnosť konať pred súdom, uviedol:

„S poukazom na odôvodnenie dovolania žalobcu, ako prvou otázkou sa zaoberal, či žalobcovi bola odňatá možnosť konať pred súdom nesprávnym právnym postupom z dôvodu, že konajúci súd nevyzval žalobcu v zmysle ustanovenia § 43 ods. 1 O. s. p. na opravu žaloby v označení účastníkov konania.

Zo žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je zrejmé, že žalobca STAVOZEMIX, s. r. o. v žalobe, na mieste označenia žalovaného, označil Stály rozhodcovský súd pri IUDEX a nie ako tvrdí, že išlo o nezrozumiteľného účastníka konania, dokonca žalovaného v 1. a 2. rade. Žalobca podal žalobu voči jednému žalovanému a v dôvodoch žaloby žiadal určiť neplatnosť rozhodcovského rozhodnutia Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEX, ktorým bol zaviazaný zaplatiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] sumu 189 660,53 eur. Nie je pravdou, že žalobca za účastníka označoval spoločnosť [REDAKOVANÉ] a ani, že by išlo o nezrozumiteľné označenie účastníkov konania v žalobe. Skutočnosť, že žalobca v odôvodnení žaloby uviedol, že rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEX bol zaviazaný zaplatiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] sumu 189 660 eur neznamená, že žalobca označil v žalobe za žalovaného spoločnosť

██████████. Žalobca v žalobe označil žalovaného, ktorý nemá právnu subjektivitu, ktorý neodstrániteľný nedostatok podania sa v dovolaní snaží zahmlievať a označovať za porušenie postupu súdu daného O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 1 O. s. p.) na základe uvedeného dospel k záveru, že konajúci súd postupoval v súlade so zákonom, keď žalobcu nevyzýval s poukazom na ustanovenie § 43 O. s. p. na odstránenie vady podania, keďže žalobca žalobu uplatnil voči subjektu bez právnej subjektivity. Dospel k záveru, že na strane žalobcu nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, porušením postupu súdu, ako tvrdí dovolateľ.“

Podľa § 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (účinného v rozhodnom čase, pozn.) každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený.

V súvislosti s právnym záverom najvyššieho súdu, že sťažovateľovi postupom konajúcich súdov nebola odňatá možnosť konať pred súdom – v kontexte posúdenia okruhu žalovaných v žalobe sťažovateľa o zrušenie rozhodcovského rozsudku – ústavný súd poukazuje na svoje skoršie rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 223/2013, v ktorom ústavný súd poukázal na potrebu posudzovať procesné úkony účastníkov podľa ich obsahu. V predmetnom náleze ústavný súd ďalej uviedol:

«Pri jeho posudzovaní podľa obsahu súd nemôže určitému a zrozumiteľnému úkonu prikladať iný ako účastníkom sledovaný zmysel; nemôže teda „domýšľať“ obsah úkonu alebo z úkonu robiť závery, ktoré z neho v skutočnosti nevyplývajú. Totiž každý procesný úkon je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska, t. j. podľa toho, ako bol navonok prejavovaný. Aj žaloba je úkonom urobeným podľa Občianskeho súdneho poriadku a ako taká musí byť posudzovaná...»

V procesnej teórii totiž prevažuje názor (porov. A. Winterová kol. Civilní právo procesní, 6. aktualizované a doplnené vydání, Praha : Linde 2011. 174 s. n.), s ktorým sa stotožňuje aj ústavný súd, že pri procesných úkonoch je rozhodujúci prejav vôle (platí tzv. teória prejavu, a nie teória vôle platiaca iba na súkromnoprávne úkony).»

V prejednávanom prípade najvyšší súd dospel k záveru, že zo žaloby sťažovateľa bolo zrejmé, že za žalovaného označil rozhodcovský súd, keďže „v žalobe, na mieste označenia žalovaného, označil Stály rozhodcovský súd pri IUDEX“. Na druhej strane dospel k záveru, že to, že „žalobca v odôvodnení žaloby uviedol, že rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEX bol zaviazaný zaplatiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] sumu 189 660 eur neznamená, že žalobca označil v žalobe za žalovaného spoločnosť [REDAKOVANÉ]“. Z uvedených skutočností je tiež podľa najvyššieho súdu zrejmé, že v žalobe sťažovateľa nešlo „o nezrozumiteľného účastníka konania, dokonca žalovaného v 1. a 2. rade“.

Ústavný súd sa nestotožňuje s predmetným právnym názorom najvyššieho súdu. Zo záhlavia žaloby je jednoznačné, že sťažovateľ – popri sebe samom – označil dva subjekty – rozhodcovský súd a pri vymedzení veci samej obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ] – ktorú označuje ako tú, ktorá podala rozhodcovskú žalobu. Žiaden z týchto subjektov sťažovateľ neoznačuje výslovne ako žalovaného v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ústavný súd sa domnieva, že pri aplikácii objektívneho testu – z uvedenej úpravy záhlavia žaloby – nemožno urobiť jednoznačný záver, že sťažovateľ uvedenou žalobou prejavil vôľu podať túto žalobu proti rozhodcovskému súdu ako žalovanému. V takejto procesnej situácii nemožno akceptovať postup konajúcich súdov, ktoré zvolili výklad pre sťažovateľa ako účastníka konania najmenej priaznivý. Takýto nejednoznačný prejav vôle sťažovateľa ako účastníka konania v jeho podaní zakladal podľa ústavného súdu bez ďalšieho potrebu odstránenia tejto nejednoznačnosti postupom podľa § 43 ods. 1 OSP, t. j. okresný súd mal vyzvať sťažovateľa na odstránenie väd žaloby tak, aby jednoznačne označil žalovaného. Svojoľný (arbitrárny) je takto právny záver, podľa ktorého žaloba smeruje proti tomu subjektu, ktorý je uvedený na mieste, na ktorom sa spravidla uvádza žalovaný – vychádzajúc z grafickej úpravy žaloby a úpravy jej textu – pri absencii výslovného označenia „žalovaný“ a pri súčasnom uvedení iného subjektu v záhlaví žaloby, ktorý je identifikovaný ako protistrana v rozhodcovskom konaní. Neobstojí ani argumentácia najvyššieho súdu, že tento záver – t. j. že žalovaným je len rozhodcovský súd – podporuje aj znenie petitu v žalobe. Sťažovateľ v petite žaloby žiadal, aby okresný súd „napadnutý rozsudok RS zrušil“.

Takýto petit zodpovedá zneniu § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní účinného v čase podania žaloby a podľa názoru ústavného súdu nijako neodstraňuje nejednoznačnosť označenia žalovaného v žalobe sťažovateľa. Pri výklade prejavu vôle sťažovateľa v žalobe bolo potrebné prihliadnuť aj na nejednoznačnú právnu úpravu účinnú v čase podávania žaloby. Ustanovenie § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní jednoznačne neuvádzalo, proti komu má byť podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Až súdna prax ustálila, že táto žaloba má byť podaná proti protistrane v rozhodcovskom konaní. Uvedeným postupom predovšetkým okresný súd konal formalisticky a porušil § 41 ods. 2 a § 43 ods. 1 OSP – pričom toto porušenie zákona malo za následok zamedzenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane a súdnemu prieskumu rozhodcovského rozsudku, a tým aj porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Toto pochybenie okresného súdu nenapravil ani krajský súd ako odvolací súd a ani najvyšší súd ako dovolací súd.

Ústavný súd preto rozhodol, že najvyšší súd napadnutým uznesením z 27. augusta 2015 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na uvedené bolo bez právneho významu skúmať ústavnú udržateľnosť právneho záveru najvyššieho súdu o absencii právnej subjektivity rozhodcovského súdu. Rovnako tak bolo bezpredmetné skúmať námietku sťažovateľa o nedoručení podania rozhodcovského súdu, resp. jeho doručenia až v odvolacom konaní, ktorou odôvodňoval porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu. V uvedenom rozsahu preto ústavný súd sťažnosti sťažovateľa nevyhovел (bod 4 výroku tohto nálezu). Ústavný súd však tieto otázky považuje z ústavnoprávneho hľadiska za relevantné a najvyšší súd, resp. všeobecné súdy by sa mali v nadväznosti na zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s nimi vysporiadať.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Keďže najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Obdo 55/2014 z 27. augusta 2015 porušil označené základné právo sťažovateľa podľa ústavy a právo podľa dohovoru, ústavný súd zrušil toto rozhodnutie a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu). Povinnosťou najvyššieho súdu bude riadiť sa právnym názorom ústavného súdu a zvoliť príslušný procesný postup.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom (bod 3 výroku tohto nálezu).

Sťažovateľ si uplatnil úhradu trov konania v sume 296,44 € za dva úkony právnej služby.

Podľa § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhradza účastník konania zo svojho.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd priznal právnemu zástupcovi sťažovateľa úhradu trov konania v uplatnenej výške, t. j. v sume 296,44 €, v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za 2 úkony právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2015 v sume 139,83 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a náhrady hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 8,39 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje uplatnenú sumu.

Priznanú úhradu trov konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2017